

VRŠIČEK II

GLASILO

OSNOVNE ŠOLE PREVOLE

Mentorica Karmen Vertelj

Junij, 2026

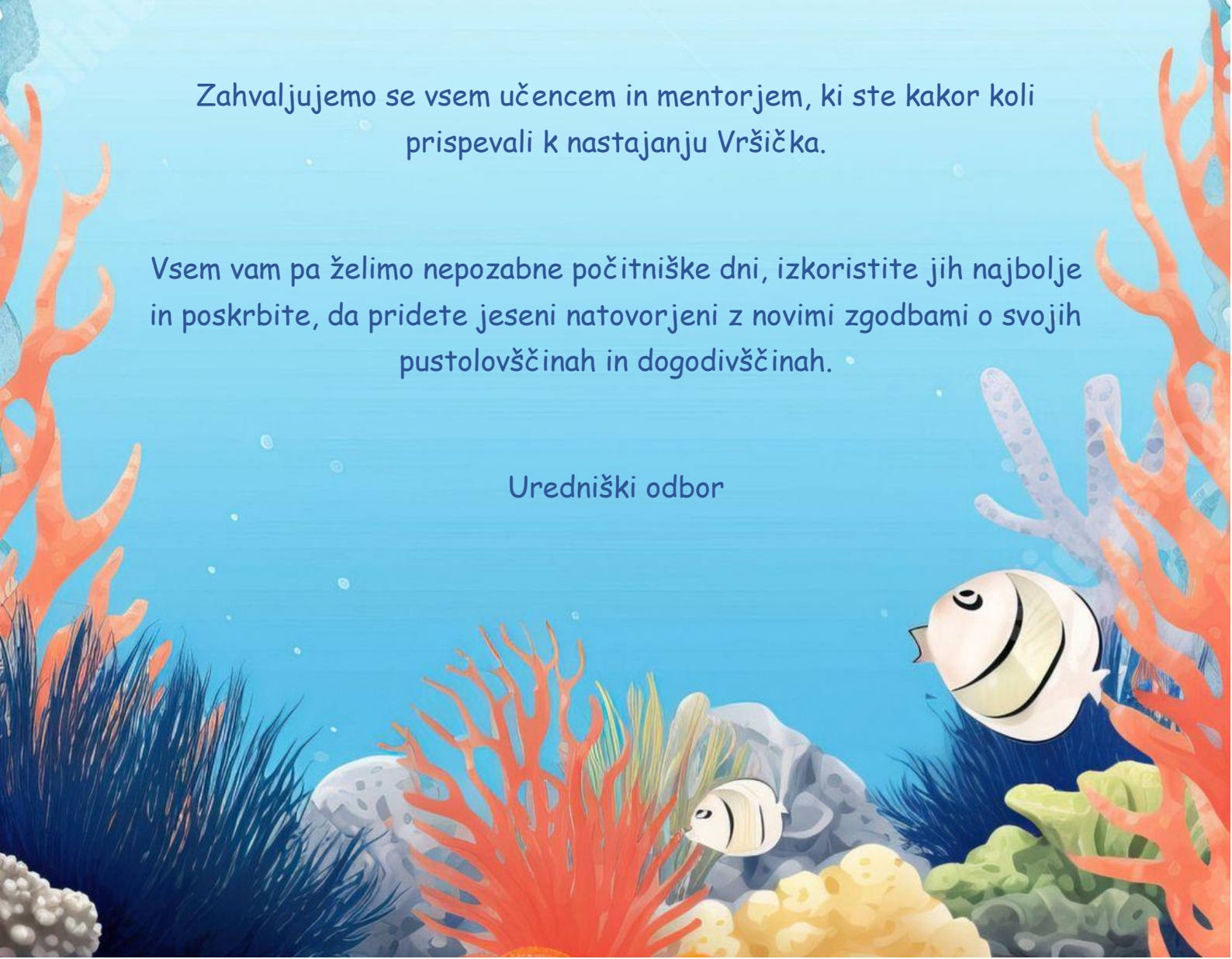
Drage bralke, dragi bralci!

»Kar vrta se vekomaj, je življenja krog ...« poje Neca Falk v eni izmed svojih pesmi. In res se že celo leto čudimo, kako se vse vrta s polno paro - minevajo ure, dnevi, meseci, leta ... In obrnilo se je tudi še eno šolsko leto, pa se zdi, da se je komaj začelo. In če že razmišljamo o prehitrem minevanju, je najpomembnejše, da si poskušamo v spomin vtisniti čim več trenutkov, besed, ljudi ..., ki delajo naše življenje še prijetnejše. Pri tem pa vam nekoliko skušamo pomagati mi, saj smo vam pripravili še eno šolsko glasilo Vršiček, ki nosi utrinke dogajanja, raznobarnih čustev, domišljije, navdiha in trdega dela na naši šoli v drugem polletju. Upamo, da boste ob prebiranju glasila obujali lepe spomine.

Zahvaljujemo se vsem učencem in mentorjem, ki ste kakor koli prispevali k nastajanju Vršička.

Vsem vam pa želimo nepozabne počitniške dni, izkoristite jih najbolje in poskrbite, da pridete jeseni natovorjeni z novimi zgodbami o svojih pustolovščinah in dogodivščinah.

Uredniški odbor

LITERARNI KOTIČEK

MAFFIN

Na sprehod v nedeljo sem sama odšla,
čisto sama v gozdu sem izgubljena bila.
Nisem poznala poti, niti taprave strani, da bi domov prišla brez
prestrašenja.

V grmu nekaj zašumi, jaz tresem se zelo,
kot da mrzlo bi bilo.
Stopim nazaj, v glavi se spomnim, da je šele maj in da ni
mogoče, da je kača, ker jih ni, ker
so še v zemljici.

Žival skoči ven, jaz zakričim, da vse živali v gozdu zbudim.
Bela je bila s črnimi očmi, modre
pike po telesu in gobec kot lev, da zasliši se
daleč njen odmev.

Strašna se mi zdi z velikimi zobmi, stopim malo k njej
in si pravim: »Dobro si jo oglej.«
Kar luštna se mi zazdi s svojimi velikimi očmi.
Nakar jo primem v roko, jo pobožam mehko, se mi zasmеji in se v
kepo zavrti.

Rečem: »Z mano greš domov,« in razmišljam o njenem imenu.
»Ime ti bo Maffin, to ti bo všeč,« in jo nesem k peč.

Tam segrejeva se lepo, vmes ji zapojem pesmico,

nato sladko zaspi in se umiri.
Nakar se zbudim, se začudim, kam je žvirca odšla, ki
sem jo najraje imela.

Ugotovila sem, da sanje vse to so bile
in da se mi šola kmalu začne.
Pohitim v šolo, malo zamudim ter razmišljam o
Maffinu in med poukom zaspim.

Lana Obrstar, 7. r.

POTOVANJE SKOZI KNJIGO

Nekega popoldneva sem bil v nekem mestu, kjer sem se zelo zabaval. Bil sem zelo utrujen in mamica me je spomnila na moj najljubši predmet po imenu knjiga. Vzdihnil sem in ji rekel, da si ne bom sposodil knjige. Ampak me je mama prepričala in me peljala v knjižnico.

V knjižnici sem bil presenečen zaradi kupa knjig. Zbral sem si knjigo z naslovom Na svidenje, Boneville. Knjiga mi je bila odlična. Vendar sem se pri tretjem poglavju počutil čisto drugače. Bila je tako zanimiva, da je nisem mogel končati brati. Čez nekaj časa je v knjigi zasvetila lučka, pogledal sem jo in se znašel v preteklosti. Tam so bili ljudje iz starega veka. Bil sem čisto drugačen od njih, malce me je bilo sram. Kmalu sem dobil prijatelje. Navadil sem se njihove hrane, imel sem se zelo lepo. Vprašal sem enega od prijateljev, če me nauči izdelovati orodje in hitro sem se navadil, ker je bilo preprosto. Naučil sem se tudi loviti živali in

spati v jami, kjer me je bilo zelo strah. Pil sem vodo iz reke. Ampak me je nekaj prešinilo, kako bom prišel nazaj v sodobnost.

Malo me je začelo skrbeti, ampak v tistem trenutku sem opazil torbo, ki je ležala v kotu in je bila podobna moji. Prišel sem bližje in videl, da je to res moja torba. Odprl sem jo in v njej zagledal uro in listek. Na njem je pisalo, da naj uro zavrtim naprej za toliko časa, kolikor še hočem ostati v preteklosti. Zavrtel sem za tri ure. Po dveh urah in pol sem se od vseh poslovil.

Doma sem mami povedal celo zgodbo, ampak mi ni verjela. To potovanje mi je bilo zelo všeč, ker je bilo razburljivo. Spoznal sem, da so vse knjige pot v svet.

Oskar Novak, 5. r.

POTOVANJE V PRIHODNOST

Nekega deževnega dne sem brala čudežno knjigo. Nisem vedela, da je ta knjiga nekaj posebnega.

Brala sem 1. poglavje, ko je knjiga začela brati sama. Bila sem presenečena, saj še nikoli nisem brala takšne knjige. Kar naenkrat je v sobo stopila mami. Knjigo sem poskušala skriti, a je vedela, da nekaj skrivam. Nisem

ji hotela povedati o tem, saj bi mi mogoče knjigo vzela, mami je mislila, da je to navadna knjiga. Kmalu za tem je odšla iz moje sobe. Čudežno knjigo sem prijela v roke. Oddahnila sem si in naprej poslušala knjigo. Ko sem prišla do 2. poglavja, je knjiga začela govoriti nekaj, a je pisalo čisto drugače. Govorila je o prihodnosti. Kar naenkrat me je

potegnili vanjo. Bila sem v prihodnosti. Počutila sem se čisto drugače kot v resničnem svetu. Vse je bilo preprosto, vse, kar sem videla okrog sebe, je bilo robotsko. Drevesa, hiše, živali, ljudje, trava, avtomobili ... vse to je bilo robotsko, na električno. Ozirala sem se vse povsod in mislila, da sanjam. Stala sem pred drevesom. Veja drevesa se je premaknila in se me dotaknila. Na smrt sem se prestrašila. Obrnila sem se in zavpila, kdo je tam. Drevo me je lepo in nežno vprašalo, kdo sem. Odgovorila sem mu, da sem človek in ne robot. Tudi on se me je prestrašil. Vprašala sem ga, če ve, kje sem. Odgovoril mi je, da sem v prihodnosti. Malce sem se ga prestrašila, saj nisem verjela, da bo prihodnost tako robotska. Ko sem prišla v mesto, me je skoraj zadela kap. Nisem mogla verjeti svojim očem. Vse je bilo drugače od sedanjosti. Zbežala sem stran v robotski

gozd. Malo sem si ogledovala naravo, potem sem začela brati čudežno knjigo, ki sem jo nosila povsod s sabo. Zelo sem se veselila, da lahko spet nadaljujem s poslušanjem knjige, a knjiga se ni niti oglasila, zato sem jo prebrala sama. Ko sem jo prebrala, sem pogrešala dom in resnični svet. Sama sebi sem si govorila in se spraševala, kaj naj naredim. Mislila sem, da bom ostala tu za vedno. Knjiga me je poslušala in mi uresničila željo. Vse okoli mene se je začelo vrteti. Stopila sem v vrtinec in ta me je ponesel nazaj v sedanjost. Pristala sem na istem mestu v moji sobi. Roko sem položila na srce in upala, da se to ne bo nikoli več zgodilo. Nočem, da bo kdaj vse v robotih, ker mi je zelo všeč današnji svet in vem, da so včasih težki trenutki, a jih je treba rešiti in iti naprej. Res srčno upam, da se to ne bo ponovilo nikoli več.

Taja Papež, 5. r.

SKRIVNOSTNI VHOD V ČUDEŽNO DEŽELO

Nekega septembrskega dne sem v šoli, ko je bil glavni odmor, obiskala naša šolsko knjižnico. Spomnila sem se, da potrebujem eno in edino knjigo Bobri. Najprej sem knjižničarko vprašala, če jo sploh imajo. Iskala sem jo in jo našla. Želela sem jo potegniti s police in kar naenkrat so se odprla čudežna vrata. Zanimalo me je, kaj se skriva za temi vrati. Hitro sem odšla in za seboj zaprla vrata. Na srečo me nihče opazil.

Zagledala sem čudoviti svet, ki je bil ves obdan s knjigami. Pogledala sem gor med krošnje in videla, da na njih rastejo knjige. Zelo sem jih občudovala in opazila, da je na vsakem drevesu druga vrsta knjige. Na drevesih so bili romani, pravljice, pesniške zbirke in vse, kar ti je padlo na misel. Šla sem še globlje in globlje v čudežni svet, pred mano pa se je pojavila moja prijateljica. Povedala mi je celo zgodbo, kako in kdaj je prišla v ta čarobni svet. Skupaj sva si ogledali knjige in brali. Presenetila me je s tem, da mi je prinesla knjigo, ki sem jo iskala v knjižnici. Nisva vedeli, koliko je ura, uživala sva v neskončnem sprehodu med drevesi posebnih vrst. Ta drevesa sva poimenovali Knjigorastki. Utrujeni sva se ulegli pod drevo in gledali v krošnjo, ki je bila obdana s knjigami. Besede iz knjig so padale na naju in brez da bi kaj storili, so bile najine misli polne besed. Zaslišali sva nenavaden zvok in mu sledili. Prišli sva do drevesa, ki je imel pesniške zbirke, besedila pesmi in skladb. Zvok drevesa naju je povabil v ples in petje. Uživali sva in sprostiti svoje telo. Nadaljevali sva sprehod po čudežnem gozdu in opazili drevo z veliko vejami, na njih pa malo knjig. Pod njim sva dobili čudežno moč in se z drevesom začeli pogovarjati. Vprašali sva ga, zakaj ima veliko vej, na njih pa malo knjig. Dobili sva jasen in enostaven odgovor, da so skoraj vse knjige z njegovih vej izposojene, ker imajo ljudje tako radi naravo. S prijateljico sva ob prebiranju knjig z drevesa

ugotovili, da so na njem knjige z vsebino o skrbi in varovanju okolja, recikliranju in razvrščanju odpadkov. Radovednost naju je popeljala do drevesa s posebno obliko debla in krošnje. Ob dotiku debla je bila skorja hrapava in razpadla. Veje so bile zelo dolge, nekatere že polomljene. Knjige na njih so čudno visele. Platnice knjig so bile videti stare. Na tleh sva opazili liste knjig in ugotovili, da gre za drevo zgodovinskega pomena. Pogovarjali sva se o zgodovini in času. Dobil sva občutek za čas in vedeli sva, da je bilo odmora že zdavnaj konec. Stekli sva do vrat, ki so vodile iz čudežnega gozda, pomahali drevesom in sklenili, da se še vrneva.

Med zapiranjem vrat naju je knjižničarka opozorila, da je odmora konec in morava pohiteti k pouku. Dogovorili sva se, da bo to najina skrivnost in da bova naslednjič ob priložnosti še enkrat obiskali čarobni gozd. Knjiga Bobri je ostala na knjižni polici in to je najin smerokaz za vstop v čudežno deželo.

Zala Fabjan, 5. r.

Izdelki učencev 1. in 2. razreda

The background features a soft, artistic illustration of autumn leaves in shades of orange, yellow, and brown, scattered across the page. At the top center, there is a stack of colorful books in green, brown, and red. On the right side, a large, open book is depicted with its pages fanning out. At the bottom center, another stack of books is shown, with a red bookmark or ribbon sticking out. The overall aesthetic is warm and literary.

MOJA ČAŠA NESMRTNOSTI

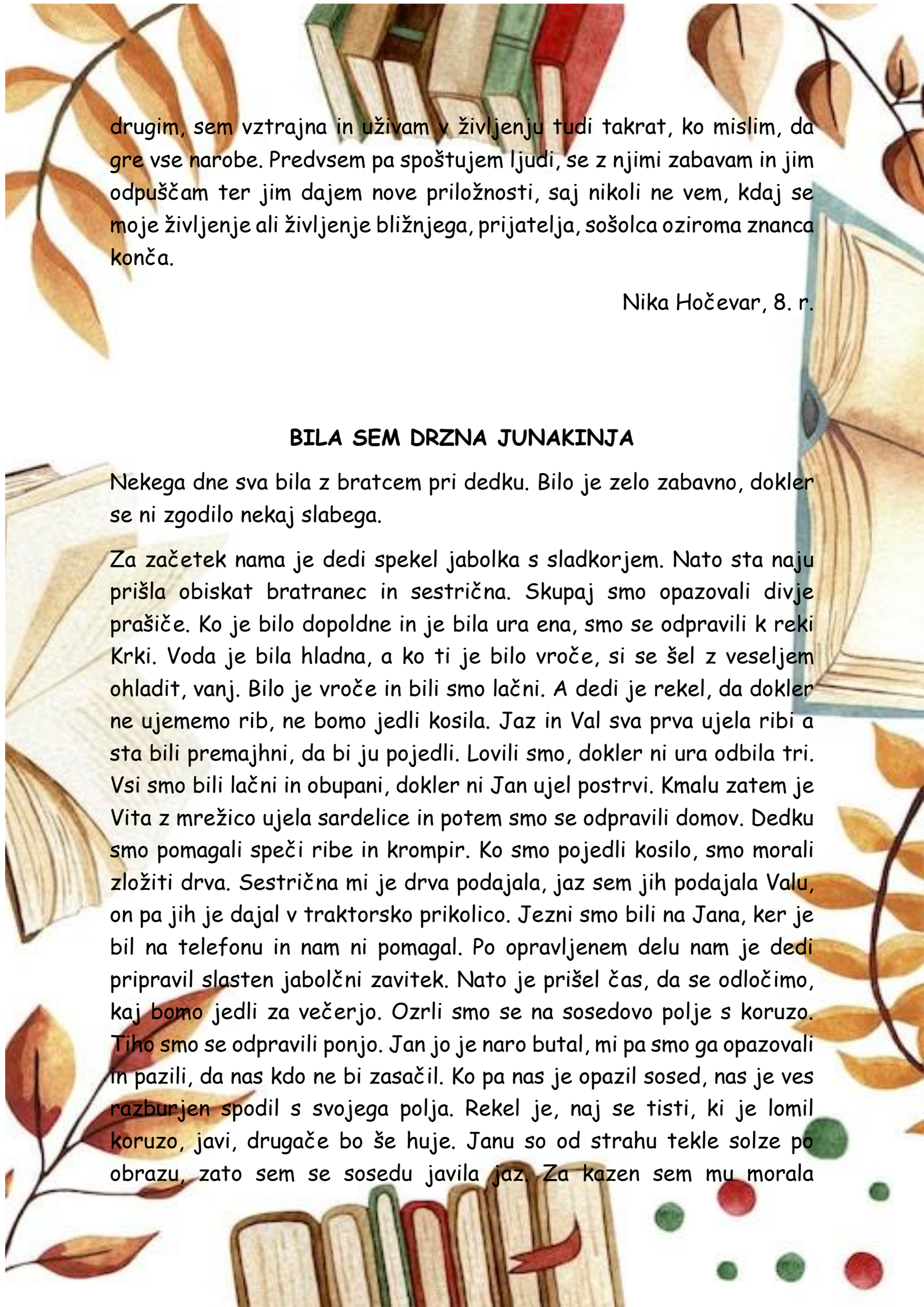
Ljudje velikokrat razmišljamo o smrti. Smrt nam predstavlja praktično tisti cilj oziroma vrh, ki ga dosežemo v svojem življenju. Zato velikokrat pozabimo, kako kratko je življenje in da nikoli ne vemo, kdaj se lahko konča. Ko pomislimo na smrt, nam to lahko predstavlja neko izgubo, žalost in prav nič lepega. Pri uri slovenščine smo se pogovarjali o nesmrtnosti. Kdaj prej se sploh nisem vprašala, če bi rada živela in bila nesmrtna, ker se mi je to zdelo čisto samoumevno, da ne obstaja. Tiste dni sem o tem veliko razmišljala in ugotovila, da si tega sploh ne želim. Ko te to nekdo vpraša, se ti zdi zelo mikavno, vendar ko pa malo bolje razmisliš, ima nesmrtnost veliko prednosti, še več pa slabosti.

Prednosti so, recimo, da lahko vidiš, kako se civilizacije razvijajo in kako tehnologija ter svet napredujeta. Imaš tudi veliko priložnosti za osvajanje novega znanja in doseganje svojih ciljev; če ti enkrat ne bi uspelo, bi poskusil znova in znova. Ne bi se obremenjevali z leti in še mnogo drugih reči.

Slabosti pa so te, da bi bili kmalu že utrujeni od življenja, od učenja vedno novih reči in prilagajanja svetu. Počasi bi nam stvari postale dolgočasne. Najhujša slabost pri nesmrtnosti pa je, da vsi, ki jih imaš rad - sošolci, prijatelji, družina in še bi lahko naštevala - okoli tebe začnejo izginjati, ker umrejo. Zato bi doživeli veliko izgub in bi bili zelo žalostni. Slabost nesmrtnosti je tudi, da si ustvariš družino in vsi umrejo, zato bi si jo moral stalno ustvarjati. Seveda je še veliko drugih slabosti, vendar naštevala sem glavne.

Po mojem mnenju je prav, da vsak umre. Jaz gledam od zdaj naprej na smrt kot na nekaj normalnega. To mi je kot neka motivacija, da bolj cenim trenutke, živim bolj pogumno. Seveda mi smrt še vedno pomeni neko žalost, ko izgubim bližnjega, vendar jo sedaj dojemam lažje.

Vsak človek pa lahko doseže nesmrtnost na način, da si ga ljudje po njegovi smrti zapomnijo in imajo nanj predvsem prijeten in lep spomin. Zato je moja čaša nesmrtnosti ta, da delam dobra dela, rada pomagam

The page is decorated with illustrations of books and autumn leaves. At the top, there are several books in various colors (green, brown, red) and some autumn leaves in shades of orange and brown. On the right side, there is a large, stylized illustration of an open book with yellow pages and a blue cover. At the bottom, there are more books and some green and red circular accents.

drugim, sem vztrajna in uživam v življenju tudi takrat, ko mislim, da gre vse narobe. Predvsem pa spoštujem ljudi, se z njimi zabavam in jim odpuščam ter jim dajem nove priložnosti, saj nikoli ne vem, kdaj se moje življenje ali življenje bližnjega, prijatelja, sošolca oziroma znanca konča.

Nika Hočevar, 8. r.

BILA SEM DRZNA JUNAKINJA

Nekega dne sva bila z bratcem pri dedku. Bilo je zelo zabavno, dokler se ni zgodilo nekaj slabega.

Za začetek nama je dedi spekel jabolka s sladkorjem. Nato sta naju prišla obiskat bratranec in sestrična. Skupaj smo opazovali divje prašiče. Ko je bilo dopoldne in je bila ura ena, smo se odpravili k reki Krki. Voda je bila hladna, a ko ti je bilo vroče, si se šel z veseljem ohladit, vanj. Bilo je vroče in bili smo lačni. A dedi je rekel, da dokler ne ujememo rib, ne bomo jedli kosila. Jaz in Val sva prva ujela ribi a sta bili premajhni, da bi ju pojedli. Lovili smo, dokler ni ura odbila tri. Vsi smo bili lačni in obupani, dokler ni Jan ujel postrvi. Kmalu zatem je Vita z mrežico ujela sardelice in potem smo se odpravili domov. Dedku smo pomagali speči ribe in krompir. Ko smo pojedli kosilo, smo morali zložiti drva. Sestrična mi je drva podajala, jaz sem jih podajala Valu, on pa jih je dajal v traktorsko prikolico. Jezni smo bili na Jana, ker je bil na telefonu in nam ni pomagal. Po opravljenem delu nam je dedi pripravil slasten jabolčni zavitek. Nato je prišel čas, da se odločimo, kaj bomo jedli za večerjo. Ozrli smo se na sosedovo polje s koruzo. Tiho smo se odpravili ponjo. Jan jo je naro butal, mi pa smo ga opazovali in pazili, da nas kdo ne bi zasačil. Ko pa nas je opazil sosed, nas je ves razburjen spodil s svojega polja. Rekel je, naj se tisti, ki je lomil koruzo, javi, drugače bo še huje. Janu so od strahu tekle solze po obrazu, zato sem se sosеду javila jaz. Za kazen sem mu morala

naslednje leto pomagati ročno posejati koruzo. Jan pa se mi je oddolžil tako, da je pri tem delu tudi on pomagal.

Zdaj vem, da se kraja ne izplača in ni lepo dejanje. Iz tega primera se lahko naučimo, da moramo dobro premisliti, ali se nam kraja in njene posledice splačajo, preden se jo lotimo.

Lana Novak, 6. r.

ZLATA KLAPLJICA

Nekoč, v deželi za devetimi gorami in devetimi vodami, je stala majhna vas, obdana s travniki, gozdovi in rekami. Ljudje so tam živeli mirno in zadovoljno. Zemlja je bila rodovitna, voda pa hladna in čista. A nekega poletnega dne se je vse spremenilo. Dežja ni bilo več, sonce je pripekalo, potoki so izhlapeli, zemlja je razpokala, rastline so ovenele in živali so bežale v hladnejše kraje. Ljudje so prosili nebo za kapljo dežja. Med vaščani je živela deklica Lili, ki je vsak dan hodila do jezera v dolini. Jezero je bilo skoraj prazno, a Lili je verjela, da v njem tiči nekaj čarobnega. Ko je nekega jutra pogledala v vodo, je med kamenčki videla zlato kapljico. Bila je tako svetla, da je razsvetlila skoraj celo jezero. Deklica Lili pa je previdno zajela v dlan. Zdelo se ji je, da je kapljica živa. Odnese jo je domov in jo postavila na okensko polico. Zvečer, ko je luna razsvetlila vas, se je kapljica dvignila v zrak in zasijala še močnejše. Iz nje se je izoblikovalo majhno bitje s krili, ki je zvenelo kot pesem vetra. Bitje je deklici tiho povedalo, da prihaja iz jezera, kje nastajajo vse kaplje sveta. Vsaka ima svojo moč, a zlata kapljica je posebna. Izpolni eno željo, a le, če je dobra. Deklica Lili je razmišljala. Lahko bi si želela bogastva, da bi njena družina živela bogato. Lahko bi si želela, da nikoli več ne bi bilo skrbi. A ko je pogledala skozi okno, je videla suho zemljo, ovenele rastline. Želela si je, da bi se zemlja spet napojila z vodo, da bi zrastle nova trava, da bi cvetlice spet zadišale in da bi se življenje vrnilo v vasi. Ko je izrekla svojo željo, se je zlata kapljica zasvetila tako močno, da je razsvetlila ves njen dom. Toplina in svetloba sta se razširili po vsakem kotičku,

kot da bi sonce zašlo v hišo. Deklica Lili je začutila mir, ki ga prej ni poznala, njeno srce pa je poskočilo od sreče. Zlata kapljica ji je prišepnila, da je njena želja biti slavna. Deklica Lili je začela širiti srečo z nasmehi in lepimi besedami. Njena prijaznost je kmalu spremenila ves kraj. Vsako jutro je zlata kapljica rahlo svetila na njeno okensko polico, spominjajoč jo, da resnična čarovnija ni le želja, ampak v srečnih dejanjih. Deklica je rastle z ljubeznijo, njena sreča pa je sijala kot zlata svetloba, ki je vedno našla pot do src vseh, ki so jo potrebovali.

Ela Fabjan, 6. r.

KONS: Šola, učenci 9. r.

LJUBEZEN LETA 3000

Je leto 3000, svet je postal skoraj neprepoznaven. Ljudje ne živijo več samo na Zemlji, mesta lebdijo v zraku, roboti opravljajo večino dela. Tehnologija je tako napredovala, da si ljudje z enim klikom lahko ogledajo katerikoli kraj v vesolju. Toda kljub vsem spremembam je nekaj ostalo enako. Človekovo srce in njegova želja po ljubezni. Predstavljam si, da bodo ljudje v prihodnosti spoznavali svoje partnerje s pomočjo umetne inteligence. Posebni računalniki bodo analizirali človekov značaj in interese ter poiskali popolnega partnerja, morda bodo lahko pošiljali hologramska sporočila ali pa se srečevali v navideznih svetovih.

Kljub vsem pa mislim, da tehnologija ne bo mogla nadomestiti pravih čustev, ker ljubezen ni samo ujemanje podatkov ali lep videz. Prava ljubezen temelji na zaupanju, spoštovanju in iskrenosti. Tudi leta 3000 bodo ljudje želeli občutiti občutek varnosti ob osebi in pogledati v oči osebi,, ki jo imajo radi. Noben robot ali računalnik ne bo mogel popolnoma nadomestiti teh občutkov.

V prihodnosti se bodo verjetno pojavile tudi nove oblike ljubezni. Roboti bodo postali zelo inteligentni in bodo znali razmišljati skoraj tako kot ljudje. Nekateri se bodo morda zaljubili v robote. To bo povzročilo veliko vprašanj in sporov. Nekateri bodo menili, da robot ne more zares ljubiti, drugi pa bodo verjeli, da so čustva pomembna, ne glede na to, ali si človek ali robot. Družba bo morala sprejeti nove načine razmišljanja in se prilagoditi drugačnemu svetu.

Zato mislim, da se prava ljubezen ne bo spremenila. Verjetno bodo drugačni načini komunikacije, drugačen svet in drugačno življenje. Vendar bodo čustva ostala enaka. Človek bo vedno iskal nekoga, s katerim bo delil svoje misli, srečo in težave. Ljubezen bo tudi leta 3000 ostala sila, ki bo povezovala ljudi mogoče celo med zvezdami.

Maj Horvat, 9. r.

DOGAJANJE NA ŠOLI

STEKLOPIHAŠKA DELAVNICA

V torek, 24. 3. 2026, smo se učenci OŠ Prevole zbrali v telovadnici, da nam predstavijo steklopihaško ročno delo. Prvo uro so nam predavali o steklu. 2., 3. in 4. uro smo se lotili oblepljenja kozarčkov za vlaganje s prtički (servirna tehnika), 5. uro pa smo šli nazaj v telovadnico, kjer smo se še sami preizkusili v pihanju stekla. Napihali smo vsak svojo kroglico in jo odnesli domov.

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo pihali steklo. To bi še velikokrat ponovila.

Zala Fabjan, 5. r.

V torek, 24. 3. 2026, smo na Prevolah na šoli imeli tehniški dan. Prvo uro so nam steklopihači razlagali, kakšen je ta poklic in da izumira. Potem smo imeli malico in potem smo odšli v razred, kjer smo z dvema tehnikama risali, lepili in pisali na kozarce. Po koncu tega je bilo kosilo in nato smo odšli v telovadnico, kjer sta bila 2 gospoda, ki se s tem ukvarjata. Malo so nam razložili, kako kaj deluje in nato smo lahko poskusili narediti nekaj iz stekla. Zelo mi je bilo všeč, zabavno in poučno.

Pavel Škufca, 8. r.

V torek, 24. 3. 2026, smo imeli tehniški dan. Najprej sta nam dva steklopihača predstavila poklic, potem tudi, kako se steklo vari, zviija, napihuje, reže in vleče. Potem nam je razložil razliko med steklopihaštvom in delom v tovarni. Medtem je drugi gospod izdeloval izdelke, mi pa smo risali ideje za nove izdelke in najboljši je dobil nagrado. Potem smo odšli v učilnico kemije in smo delali z servietno tehniko. Delali smo tudi s flumastri, in sicer pisali in risali smo po kozarcih za vlaganje. Potem smo si ogledali par filmčkov in vsak učenec se je lahko preizkusil v steklopihaštvu.

Ta dan se mi je zdel super, saj smo se preizkusili v steklopihaštvu.

Nejc Papež, 7. r.

V torek, 24. 3. 2026, smo imeli steklopihaško delavnico. Najprej smo imeli predavanje o tem poklicu. Sledila je malica, nato pa smo krasili steklene kozarce. Medtem ko smo to počeli, so 1., 2., 3. in 4. razred imeli delavnico, da so se preizkusili v steklopihaštvu. Ko so končali, smo odšli na delavnico mi (5. in 6. razred). Tam smo lahko na papir narisali, kaj bi lahko izdelali iz stekla. Najboljše ideje so nagradili. Zmagali sta Zala in Ela. Ko so bili na vrsti 7., 8., in 9. razred, smo mi odšli pospraviti učilnico.

Oto Obrstar, 5. r.

TEHNIŠKI DAN - OBISK DOLENJSKEGA MUZEJA IN GALERIJE BOŽIDARJA JAKCA

V petek, 10. 4. 2026, smo obiskali Dolenjski muzej in Galerijo Božidarja Jakca. V Dolenjskem muzeju smo si ogledali orodja iz kamene in bakrene dobe, kot so konjica kopja in puščice, zapestnice, ogrlice, uhane, situlo iz Vač, meč, ščit in čelade, vse do orožja iz 1. in 2. svetovne vojne. Po koncu ogleda smo imeli delavnico, kjer smo risali like iz situle na zlato folijo. Ta dan smo si ogledali še galerijo Božidarja Jakca. Notri smo si ogledali čudovite slike, ki so bile zaščitene pod

senzorjem. Poslušali smo zgodbe o slikarjih, ki so bili njihovi prvi sponzorji, cerkvi potem plemeniti gospodi ali gospeh in nato vaščanih. Ta dan mi je bil všeč, ker sem se veliko naučil in tudi nekaj poizkusil.

Brin Horvat, 5. r.

V petek 10. 4., smo se učenci od 4. do 7. razreda odpravili v Dolenjski muzej. 5. in 4. razred smo najprej odšli v Dolenski muzej, ostali so odšli v Galerijo Božidarja Jakca. Videli smo veliko novih stvari. Vodič nam je povedal veliko zanimivosti o starih neraziskanih predmetih, imeli smo tudi delavnico. Morali smo narisati del novomeške situle. Nato smo se odpravili še v galerijo Božidarja Jakca. Opazovali smo res velike in zanimive slike ter prisluhnili razlagi. Ta dan mi je bil res zelo všeč, saj smo izvedeli veliko novih stvari.

Taja Papež, 5. r.

V petek, 10. 4., odpravili v Novo mesto. Ko smo prišli, smo odšli v prvi muzej. Tam smo videli, kaj je bilo v grobovih, orožje so lovili živali, in nakit. Možje so skrbele za hrano in otroke. Na koncu razstave smo odšli na delavnico, izdelali smo si vsak svoj izdelek. Nato smo odšli v Galerijo Božidarja Jakca, tam so nam povedali o starih slikah. Ena slika je bila najbolj zanimiva, to je bila ta, ki je bila stokrat ukradena.

smo se s šolo

Po koncu smo odšli na avtobus. Ta dan mi je bil zelo všeč, ker imam rad stare stvari.

Ožbej Turk, 5. r.

V petek, 10. 4. 2026, smo učenci od 4. do 7. razreda odšli v Novo mesto na ogled Dolenjskega muzeja in Jakčevega doma.

Ko smo prišli, smo se najprej razdelili v dve skupini. Skupina 4. in 5. razreda so najprej odšli v Dolenjski muzej, 6. in 7.

razred pa smo odšli v Jakčev dom. Tam nam je gospod razložil vse o vseh slikah, ki jih imajo. Povedal nam je, kako tudi ločiti in prepoznati slike. Šli pa smo lepo po vrsti in starosti slik. V domu nimajo shranjenih samo slik, ampak tudi oltarje.

Ko smo končali z ogledom nekaterih slik, smo se z drugo skupino zamenjali. Sprehodili smo se po Novem mestu in prišli do muzeja. Tam nas je gospa popeljala čez vso prazgodovino, ki je seveda vključevala situle in steklene jagode.

Videli smo jih veliko, poleg teh pa še orodja, čelade, posode, posode za žaro in še veliko drugih stvari.

Naučili smo se veliko novih stvari in spoznali veliko zgodovine.

Eva Konte, 7. r.

Tehniški dan je bil 10. 4. 2026. Bili smo v Dolenjskem muzeju in Jakčevem domu, vse mi je bilo všeč, še posebej pa galerija. Videli smo slike umetnikov, vaščanov, kraljev in vitezov. V muzeju pa stare predmete, nakit in pripomočke. V muzeju smo imeli še delavnice. Imeli smo papir, nekakšen črn karton in sliko.

Morali smo risati po črtah, na koncu smo še dvema gospodoma na sliki dali vzorce na majice. V galeriji nam je gospod razkazal slike. V galeriji nismo imeli delavnic. Kar smo naredili v delavnici v muzeju, smo lahko vzeli s seboj domov. Zelo sem se imel lepo.

Lukas Muhič, 5. r.

V petek, 10. 4. 2026, smo se učenci od 4. do 7. razreda odpravili v Novo mesto na ogled Dolenskega muzeja in Galerije Božidarja Jakca.

Učenci 4. in 5. razreda smo se najprej odpravili v Dolenski muzej. Ogledali smo si novomeško situlo in druge ostanke, ki so jih izkopal.

Vodič nam je povedal o zgodovini človeštva. Sledila je še delavnica novomeške situle. Čez nekaj časa smo se z učenci zamenjali in odšli smo v Galerijo Božidarja Jakca. Ogledali smo si njegove originalne slike. Gospod nam je povedal skoraj vse zgodbe slik. Slike so bile zelo zanimive, ker jih ne more imeti vsak doma.

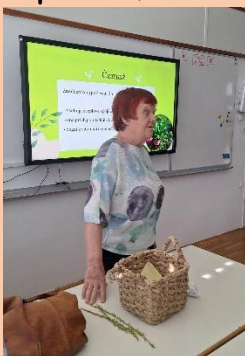

Meni je bila najbolj všeč galerija, ker nam je gospod povedal veliko zgodb o slikah Božidarja Jakca. Tudi Dolenski muzej mi je bil všeč, ker smo si lahko v njem ogledali ostanke človeštva iz zgodovine.

Zala Fabjan, 5. r.

OBISK ZELIŠČARKE

V petek, 13. 3. 2026 nas je obiskala zeliščarka. Ura z njo se mi je zdela zelo zanimiva, ker sem se veliko naučil o zdravih znanih rastlinah. Kar pa nisem vedel, je bilo to, da je vrba zdravilna rastlina in se je uporabljala za čaj. Prijazna gospa nam je predstavila vrbo, čemaž, koprivo, trpotec. Vedel sem samo za čemaž, koprivo in regrat. Te rastline nam je tudi pokazala in dala naokoli, da jih potipamo in povohamo. mel sem se zelo lepo.

Brin Horvat, 5. r.

V petek, 13. 3., smo imeli delavnico z gospo Ljubo. Predstavila nam je različna zelišča npr. koprivo, regrat, trpotec, vrbo in čemaž. Razložila nam je, zakaj jih lahko uporabimo. Izvedel sem veliko o rastlinah. Zdela se mi je zelo zanimiva delavnica.

Nejc Papež, 7. r.

V petek, 13. 3. 2026, smo se učenci zbrali v učilnici. Prišla je gospa, ki je bila zeliščarka. Predstavila nam je 5 znanih zdravilnih rastlin - čemaž, vrbo, regrat, trpotec in koprivo. Poznala sem vse, vrbe pa ne, ker nisem vedela, da je vrba zdravilna. Zeliščarka nam jih je dala tudi za potipati in povohati. Ta izkušnja mi je bila zelo poučna in zabavna, ker tudi mene zanima, katere rastline so zdravilne.

Zala Fabjan, 5. r.

V petek, 13. 3., je prišla v našo šolo gospa, ki se je ukvarjala z zelišči. Predstavila nam je 5 zelišč - regrat, trpotec, vrbo, koprivo in čemaž. Bilo je zelo zanimivo, saj nisem vedel, da je vrba zdravilna in da jo uporabljamo za čaj in da čemaž diši po česnu. To je bila najbolj zanimiva zdrava šola.

Oto Obrstar, 5. r.

ŠPORTNI DAN NA VELIKI PLANINI

V torek, 5. 5. 2026, smo se vsi učenci šole odpravili na športni dan na Veliko planino.

Zjutraj smo v šoli pojedli zajtrk, vzeli malico in se odpravili na avtobus. Do Velike planine je bila kar dolga pot, vendar smo si čas krajšali s pogovori, kartanjem in opazovanjem narave.

Ko smo prispeli tja, smo šli najprej na stranišče in se postavili v vrsto za vstop na vzpenjačo. Čakali smo kar nekaj časa, saj smo naprej spustili mlajše učence. Vožnja mi je bila zelo všeč, saj je bil razgled čudovit, poleg tega pa imam rada višino in adrenalinske stvari.

Vendar smo prispeli le do pol poti. Nato nas je čakal še pohod do Velike planine. Pot ni bila dolga, saj smo se vmes pogovarjali ob lepi naravi in razgledih, ter se kljub pihanju imeli zelo lepo.

Ko smo končno prispeli na Veliko planino, nam je naš vodič najprej povedal nekaj o njenem današnjem življenju in zgodovini. Nato nas je pot vodila do pravih

pastirskih koč, ki jih pastirji še danes uporabljajo za pašo krav od sredine junija do začetka septembra. Vsaka koča ima svoje domače ime, kar se mi je zdelo zelo zanimivo.

Ogledali smo si tudi cerkvico Marije Snežne in izvedeli nekaj o njej. Ni prav velika, zato maša včasih poteka tudi zunaj. Izvedeli smo, da je kljub mrazu in snegu polnočnica na Veliki planini v tej cerkvi zelo priljubljena in magična izkušnja.

Bil je precejšen mraz, zato smo zelo uživali v zavetju pastirske koče, ki je bila preurejena v muzej. V njem je bilo malo prostora, peč, pograd s slamo, starinski čevlji in nekaj drugih predmetov.

Nato je napočil trenutek, ki smo se ga verjetno vsi najbolj veselili - kosilo v topli koči. Jedli smo ajdove žgance, kislo zelje in klobaso ter kruh. Moram reči, da boljše planinske jedi še nisem jedla.

Ko smo se okrepčali, smo se odpravili nazaj do vzpenjače.

Takrat nam vreme sploh ni bilo več naklonjeno. Začelo je deževati in močno pihati, zato nas je zeblo, ampak smo se vseeno imeli lepo. Ko smo šli na vzpenjačo, smo spet uživali v razgledu.

Nato smo šli na avtobus in se malo mokri, malo premraženi, a siti in veseli z novo izkušnjo odpeljali proti šoli, kjer so nas starši že nestrpno čakali.

Nika Hočevan, 8. r.

V torek, 5. 5. 2026, smo se učenci od 1. do 9. razreda odpravili na Veliko planino. Zjutraj v šoli smo pojedli zajtrk. Čez nekaj časa smo se odpravili na avtobus. Čakala nas je dolga pot. Med potjo smo opazovali Alpe in naravo. Ko smo prispeli, smo najprej opravili toaleto, nato smo se odpravili na gondolo. Malo me je bilo strah, saj smo se peljali zelo visoko. Hitro smo prišli na vrh. Razgled je bil prečudovit. Z vodnikom smo odšli na pot. Pot je bila zelo dolga. Ko smo se odpočili, nam je vodnik povedal nekaj zanimivosti o Veliki planini. Vse hiške so bile lesene in majhne. Kar naenkrat je začel padati dež, bilo je zelo mrzlo. Tam je bil

tudi majhen muzej. V muzeju je bilo veliko zanimivih starih stvari. Po ogledu muzeja smo odšli v gostilno. Tam smo se najedli tople in zelo dobre jedi. Po kosilu smo si lahko kupili spominek za domov. Nadaljevali smo mrzlo in deževno pot nazaj. Vsi smo bili čisto premočeni. Na avtobusu smo se preoblekli in odšli domov. Na cesti je bil dolg zastoj in potrebovali smo še nekaj časa, da smo prispeli. Ko smo prispeli, me je mami že čakala. Skupaj z mojimi brati smo odšli domov. Ta dan mi je bil všeč, samo malo me je zmotil dež. Še lepše bi bilo, če bi videli krave.

Taja Papež, 5. r.

5. 5. 2026 smo se z Osnovno šolo Prevole odpravili v Veliko Planino. Ob 8.00 smo odšli z avtobusom, vozili smo se 1 uro in pol. Ko smo prispeli, smo odšli do gondole, ki nas je pripeljala na višino 1666

metrov. Začel se je pohod, hodili smo po prečudoviti planini in si ogledovali pokrajino, videli smo tudi Ljubljano. Medtem ko smo že prehodili 1 km v klančino, smo videli planinske kočje. Že čez nekaj metrov smo bili na zelenici, kar nam je pa najbolj padlo v oči, je bila planinska vas. Vodič nam je povedal, da je še nekaj pastirjev, ki živijo v kočah od julija do septembra, seveda niso pastirji brez krav, zato jih tudi pripeljejo gor, jih molzejo in s tem pridobijo mlečne izdelke kot so sir, jogurt in mleko. V vasi smo si pogledali kapelo Snežne Marije in muzej, kako so živeli v svoji kočah. Odpravili smo se nazaj, ko je bilo že oblačno, vetrovno in deževno. Hodili smo malo hitreje in se ustavili v gostilni, kjer smo jedli žgance in klobase. Bilo je dobro, a nas je čakal še 1 km za nazaj. Odpravili smo se hitro in malo mokri smo že prišli do gondole. Domov smo varno prispeli.

Brin Horvat, 5. r.

V torek, 5. 5. 2026, smo se odpravili na Veliko planino. Pojedli smo malico in za sabo smo vzeli jabolko in vodo. Odpravili smo se na avtobus, peljali smo se približno 1 uro in 30 min. Ko smo prišli, se je šla učiteljica Nataša dogovoriti za prevoz z gondolo.

Najprej sta se z gondolo odpeljala 1. in 2. razred, potem 3., 4. in 5., nato 6. in 7., na koncu pa še 8. ter 9. Ko smo prispeli, smo razredi odšli do vodičev. Skupaj z vodičem smo hodil 1 uro in prišli na Veliko planino. Vodič nam je o Veliki planini povedal stvari iz preteklosti, povedal je, da so zažgali vse hiše vključno s cerkvijo, cerkev oziroma kapelo so pogrešali in so jo zato na novo zgradili. Vodiča smo povprašali o številu koč na Veliki planini, rekel nam je, da je sedaj 67 koč, pred požigom pa jih je bilo 122. Tu smo si tudi ogledali muzej, kjer smo videli čevlje, ki so jih nekoč nosili pastirji, izrezljane živali iz lesa, brusnik za sekuro, slamnato posteljo, krušno peč ... Nato pa smo bili že lačni in odšli v pastirsko koč, kjer smo jedli zelo dobro kosilo. To so bili ajdovi žganci, kislo zelje in klobasa. Vodič nam je rekel, naj pohitimo, saj kaže, da bo začel padati dež in res nas je na poti ujel. Končno smo prišli do gondole in se odpravili proti avtobusu. Ko smo prišli na Prevole, so nas tam čakali starši.

Ta dan mi je bil zelo všeč, ker sem bil prvič na Veliki planini.

Ožbej Turk, 5. r.

Z učenci OŠ Prevole smo se 5. 5. 2026 odpravili na Veliko planino. Po zajtrku v šoli smo se s kar dvema avtobusoma odpeljali na ogled Velike planine. Med potjo smo se pogovarjali in igrali različne igre. Po dolgi vožnji smo prišli do vznožja Velike planine, kjer smo dobili karte za gondolo in spoznali našega vodnika.

Med zadnjimi učenci naše šole smo se vkrcali v gondolo. Vodnik nam je povedal nekaj informacij, nad katerimi smo bili navdušeni. Skoraj vsi smo čutili močan pritisk v ušesih. Čakal nas je še daljši pohod do pastirskih hiš. Zanimiv mi je bil muzej pastirske hiše. V njem smo si ogledali postelje, stol za sedenje pastirjev ob nočnem

varovanju krav, pripomočke za izdelovanje mlečnih izdelkov, dežni plašč iz rastlin in druge pripomočke, ki so jih pastirji uporabljali na planini. Vreme nam ni bilo ravno naklonjeno, sem pa bila dovolj oblečena, da me ni zeblo. Na Veliki smo pojedli dobro pastirsko kosilo. Pot iz planine smo nadaljevali peš in se z gondolo spustili v dolino, kjer nas je čakal avtobus.

Pot za domov mi je hitro minila. Po napornem dnevu sem bila utrujena. Najbolj so mi bile všeč rože in pastirske hišice, ter avtohtone krave cike. Obisk Velike planine mi bo ostal v spominu, saj je bilo kar nekaj zanimivosti in novosti.

Zala Fabjan, 5. r.

5. 5. 2026 smo odšli z OŠ Prevole na Veliko planino. Najprej smo se z avtobusom odpravili do gondole. Z gondolo smo se odpeljali gor, od tam naprej pa smo šli peš. Pot je bila kar težka. Ko smo prispeli do pastirske vasice, nam je vodič predstavil zanimivosti. Najprej nam je povedal, kaj ta vasica sploh je, nato pa smo si šli ogledat cerkev Marije Snežne, kjer smo izvedeli zelo veliko o cerkvi, kot je npr. kdaj je bila cerkev zgrajena. Izvedeli smo tudi, da je bila cerkev požgana in ponovno zgrajena. Nazadnje smo si šli ogledat še majhen muzej. Bilo je kar zanimivo in poučno. Po ogledu smo šli na kosilo v gostilno. Tja smo prišli ravno pravi čas, kajti ravno je začel padati dež. Kosilo je bilo dobro. Po pojedini smo se odpravili nazaj do gondole. Z gondolo smo se odpeljali nazaj dol, nato pa smo se z avtobusom odpravili nazaj v šolo, kjer so nas že pričakali starši. Ta dogodek mi je bil zelo všeč, zanimiv in poučen. Upam, da bomo na ta izlet šli še kdaj.

Oto Obrstar, 5. r.

V torek, 5. 5. 2026, smo vsi učenci naše šole odpravili na Veliko planino. To je planina, ki je visoka okoli 1600 m.

Od izhodišča do spodnje postaje gondole smo se vozili 2 uri. V treh skupinah smo se povzpeli do zgornje postaje. Od tam naprej smo šli z vodičem. Hodili smo 1 uro do vrha Velike planine. Tam smo si ogledali planšarske hiške. Ko je druga skupina prišla ven iz muzeja, smo se

zamenjali. V muzeju smo si ogledali, kako so se preživljali včasih. Veliko zanimivega smo videli v tem muzeju. Po ogledu muzeja smo se sprehodili do planinske kočice, kjer so nam postregli s kosilom. Za kosilo je bila tradicionalna planšarska jed. Ajdovi žganci, kislo zelje, zabeljeno z ocvirki.

Po kosilu smo se spustili nazaj na izhodišče, to je do zgornje postaje gondole. V treh skupinah smo se spustili v dolino.

Avtobus nas je čakal na parkirišču, kjer smo stopili nanj. Med vožnjo nazaj na Prevole smo se malo pogovarjali, hecali in opazovali pokrajino. Vožnja je hitro minila, čeprav je bila gneča okoli Ljubljane. Starši so nas malo dlje čakali pri šoli zaradi zamude.

Ta izlet si bom zapomnil po vzponu z gondolo in lepo pokrajino. Zelo priporočam za družinski izlet, verjetno mora biti lepo tudi pozimi.

Lovro Špiler, 5. r.

MALI ODER – KRESNIČEK

V petek, 13. 3. 2026, so se učenci OŠ Prevole udeležili območne revije gledaliških skupin Mali oder v KD Škocjan. Predstavili so se s spevoigro Kresniček, skladatelja Radovana Gobca. Nastop je zelo lepo uspel, učenci pa so imeli priložnost, da si ogledajo tudi predstave drugih sodelujočih šol.

Nastopalo je 6 gledaliških skupin, mi smo bili peti. Ko je nastopala četrta skupina, smo odšli v zaodrje, da smo se pripravili. Pripravili smo ozadje in vse potrebno. Naš nastop se je začel. Predstava je trajala 30 minut. Kresniček je zgodba o kresničku, ki izgubi svojo lučko in jo išče po naravi in med svojimi prijatelji, v sanjah ga obiščejo vile, na koncu pa mu lučko vrne sonce. Ko se je končalo, smo vse pospravili in se odpravili na malico. V garderobi nas je veliko učencev iz drugih šol pohvalilo. Po malici smo vse zložili v kombi in se odpravili domov.

Pred predstavo smo bili zelo živčni, ampak na koncu se je vse dobro izteklo. To izkušnjo bi z veseljem še kdaj ponovili.

Lana Obrstar in Eva Konte, 7. r.

KVALIFIKACIJE MAŽORET KOČEVJE

V nedeljo, 8. marca 2026, smo se članice Twirling kluba Urshinih mažoret z velikim navdušenjem odpravile na mednarodno tekmovanje/kvalifikacije v Kočevje. V dvorano smo stopile z željo, da pokažemo, koliko truda, vztrajnosti in ljubezni do mažoretnega plesa vlagamo v vsak trening. Rezultati pa so nas na koncu prijetno presenetili in razveselili še bolj, kot smo si upale pričakovati.

Naši dosežki pa so:

- **Zarja Fabjan** je v kategoriji *kadet - solo* osvojila **1. mesto**.
- **Zala Fabjan** je v kategoriji *Show kadet - solo* prav tako osvojila **1. mesto**.
- **Nika Hočevar** je v kategoriji *Show junior - solo* dosegla **1. mesto**.
- **Nika Hočevar in Manca** sta v kategoriji *Show junior - duo/trio* osvojili **1. mesto**. Prejeli pa sta tudi vavčer za takojšnjo uvrstitev na svetovno prvenstvo.
- **Skupina s cofi** je osvojila **1. mesto**.
- **Mlajša skupina mažoretk s palico** je osvojila **3. mesto**.
- Dekleta so s skupno koreografijo **Avatar** osvojila **1. mesto**. Prejele so tudi vavčer za takojšnjo uvrstitev na svetovno prvenstvo.

Ko so razglasili rezultate, je bila dvorana polna veselja, ponosa in navdušenja. Vsak nastop je bil rezultat številnih ur treningov, prijateljstva, podpore in velike ljubezni do plesa.

Mažorettni ples za nas ni le šport - je strast, ki nas povezuje, nas uči vztrajnosti in nam daje nepozabne trenutke na odru.

Dosegle smo tudi veliko točk in se z vsemi koreografijami uvrstile na svetovno prvenstvo, ki bo od 25. do 28. junija v Crikvenici na Hrvaškem.

Na te dosežke smo izjemno ponosne, saj so dokaz, da se trud vedno poplača. Takšni trenutki nam dajejo še več motivacije za nadaljnje treninge in nove izzive. Iskreno upamo, da bomo podobne uspehe doživele še velikokrat, predvsem pa, da bomo še naprej skupaj ustvarjale zgodbe, polne ritma, energije in ljubezni do mažoretnega plesa.

Zala Fabjan in Nika Hočevnar

WILLIAM SHAKESPEARE

23. april smo pri pouku angleščine obeležili kot dan Williama Shakespeara. Učenci so se na kratko seznanili z njegovim življenjepisom ter izvedeli nekaj zanimivosti o njegovem življenju in ustvarjanju. Spoznali smo tudi nekaj besed in izrazov, ki jih je Shakespeare prvi uporabil oziroma jih je populariziral, npr. **lonely**, **fashionable**, **gossip**, **laughable** ter izraze, kot sta **break the ice** in **heart of gold**.

Ob tej priložnosti smo pripravili tudi interaktivno »rojstnodnevno zabavo« na vratih učilnice. Našo podlago smo okrasili z različnimi slikovnimi karticami (flashcards) na temo praznovanja, sladkarij, daril in drugih rojstnodnevnih simbolov. Dodali smo tudi voščilnico oziroma prostor za zapis lepih želja in vprašanj v angleščini. Učenci so lahko Shakespeareu postavili različna vprašanja, na njihovo veliko začudenje pa je nanje tudi »odgovoril«. Spodaj je priloženo njegovo pismo v odgovor. Na vratih je tako nastal ustvarjalen, igriv in interaktiven kotiček, ki je učence spodbujal k uporabi angleškega jezika na sproščen in zabaven način.

Dragi učenci OS Prevole!

Najlepše se vam zahvaljujem za vsa voščila ob mojem rojstnem dnevu. Ne morem verjeti, da toliko ljudi še vedno pozna mene in se pominja mojih del. Predvsem pa mi laska, kako zelo me svet ceni, ceprav je od mojega rojstva minilo že več kot 460 let. Česa takega si v času svojega življenja nikoli ne bi mogel predstavljati.

*Morda clovek res živi toliko časa, dokler živijo in odmevajo
njegove besede in njegova dejanja.*

*Kaj sem bil po poklicu? Ah, danes pravite, da sem bil dramatik, pesnik in igralec, mnogi pa so mi rekli kar *Bard iz Stratforda*, saj sem rad pripovedoval zgodbe in pisal pesmi. Bardi so tako hranjali pomembne dogodke žive ter brezčasno utkane v spominu ljudi.*

Za ta poklic sem se odločil zato, ker sem imel zelo rad besede, domišljijo in ljudi. Z veseljem sem opazoval, kako se ljudje veselijo, jezijo, zaljubijo ali prepirajo – iz tega sem potem ustvarjal svoje like in zgodbe. Gledališče je bilo zame caroben prostor, kjer sem lahko ljudi nasmejal, ganil ali jih pripravil do razmišljanja.

Najlepše pri mojem delu pa je bilo to, da sem lahko s peresom ustvaril nove besede, cele svetove, kralje, vilince, junake in zaljublence – in da moje zgodbe živijo še danes.

Ljubeznijo,

William Shakespeare

*p.s.: Oprostite mi prosim - za štešice nad erkama c in z mi je namrec zmanjkalo
ernila. Poprosim vašo uciteljico slovenskega jezika, da mi pošodi nekaj ernila in
kakšno gosje pero.*

REGIJSKO TEKMOVANJE POPRI

V sredo, 11. 3. 2026, smo se učenci Nika, Lana, Eva in Matic odpravili na regijsko tekmovanje popri v Razvojni center Novo mesto.

Ko smo prispeli tja, so najprej sledile predstavitve poslovnih idej. Z našo ekipo Ekostyle smo komisiji, ki je sestavljala tri člane, predstavili našo poslovno idejo Bye Bird.

Začeli smo reševati problem puščanja ptičjih iztrebkov in gnezd na fasadah objektov ter zaletavanja ptic v okna.

Razvili smo učinkovito, humano eko napravo, ki učinkovito preprečuje zadrževanja ptic na objektih in je zasnovana z mislijo sobivanje človeka in narave, ter predstavlja okolju prijazno alternativo

agresivnim metodam odganjanja ptic. Narejena je iz reciklirane plastike, polni se na sončno energijo. Opremljena je s senzorjem gibanja, ki aktivira oddajanje zvokov in frekvenc, kot so nizkofrekvenčni toni, ki pticam niso prijetni, vendar jim ne povzročajo stresa, bolečin ali poškodb.

Tudi druge šole so predstavile svoje inovativne rešitve. Nato smo šli na pogostitev, ki je bila zelo dobra in raznolika. Pogostitev je popestril pevec Gašper Rifelj s svojim petjem.

Ko smo se okrepčali, smo odšli nazaj v Razvojni center na razglasitev rezultatov. Bili smo zelo nervozni. Učitelj nam je bil v podporo in spodbudo. Bili smo izbrani med dvanajstimi rešitvami in

prejeli 500 evrov denarne nagrade za nadgraditev in razvoj ideje. Uvrstili smo se na državno tekmovanje oziroma finale poprov, ki bo potekal, 9. 4. 2026, v Novi Gorici.

Navijajte za nas!

Eva Konte, Lana Obrstar, Nika Hočevnar in Matic Konte

POPRI FINALE 2026

V četrtek, 9. 4. 2026, smo se Nika Hočevnar 8. r., Matic Konte 8. r., Lana Obrstar 7. r. in Eva Konte 7. r. udeležili podjetniškega tekmovanja Popri finale v Novi Gorici.

Ob 7. zjutraj nas je v Žužemberku pobral avtobus, ki nas je peljal v Novo Gorico. Peljali smo se približno 2 uri. Ko smo prispeli, smo najprej vsi tekmovalci odšli v veliko dvorano, kjer so nam razložili, kako bo potekal dan, in se nato razdelili v 3 kategorije: osnovnošolci, dijaki in študenti ter mlajši do 29 let. Vsaka kategorija posebej je odšla v manjšo dvorano, kjer je vsaka skupina predstavila svojo poslovno

idejo. Predstavitve so trajale približno 2 uri. Potem pa nas je čakala na hodniku pogostitev. Ko smo pojedli, je na vrsto prišel festival. Zunaj so bile postavljene stojnice, kjer je vsaka skupina predstavljala svoj poslovni model.

Obiskala pa sta nas tudi robota Neo in Max. Na odru sta plesala, pela, govorila in masirala. Imeli smo tudi slikanje. Prišle so tudi navijačice, ki so nam popestrile festival z metanjem po zraku. Obiskala nas je tudi predsednica Nataša Pirc Musar, kateri smo predstavili svoj poslovni model. Po 3-urnem festivalu pa je nastopil najtežji trenutek vseh časov, rezultati. Vsi udeleženci smo odšli v veliko dvorano, kjer smo imeli zaključno prireditev. Govor je imelo tudi veliko pomembnih ljudi in med njimi tudi robot Neo. Za lepše vzdušje pa nam je Ajda Valič Podgoršek zapela dve pesmi. Takoj po tem pa je prišel čas, ki smo ga vsi čakali, razglasitev. Pri osnovnošolcih je prvo mesto dobila pametna čelada za jamarje, drugo mesto Chillo - mini rolka za igranje in tretje mesto Easyshop - aplikacija in nastavek za vozičke v trgovini. Po prireditvi pa je bil čas za odhod domov.

Ta izkušnja je bila res nepozabna. Veliko smo se naučili in spoznali. Tudi če nismo bili na stopničkih, smo se zelo zabavali in smo zadovoljni že s tem, da smo prišli do finala.

Lana Obrstar, Eva Konte iz 7. r., Matic Konte in Nika Hočevnar iz 8. r.

PRIREDITEV V DRAŠČI VASI

V torek, 12. 5. 2026, smo štiri učenke OŠ Prevole in učitelj odšli na prireditev v Draščo vas k domu Ivanke Mestnik, saj je bil del prireditve namenjen njej, ker nas je zapustila nedolgo nazaj. Tam smo po številnih govorih župana in ostalih zapele in se predstavile s pesmijo Slovenija, od kod lepote tvoje. Tam so nastopale še ostale podružniške in osnovne šole ob Krki. Na koncu pa je bila še pogostitev in odhod nazaj v šolo.

Eva Konte, Lana Obrstar iz 7. r., Nika Hočevnar in Ana Novak iz 8. r.

OBISK KNJIŽNICE MIRANA JARCA - PROJEKT RASTEM S KNJIGO

V ponedeljek, 9. 2. 2026, smo učenci 7. r. OŠ Prevole odšli v knjižnico Mirana Jarca v Novo mesto. Tam smo si ogledali knjižnico, kje je kaj in kaj kakšen znak pomeni. Izvedeli smo tudi nekaj o bontonu v knjižnici in dobili smo knjigo z naslovom *Orientacisti - škorpionov pik*. Nato smo odšli nazaj v šolo.
Leon Obrstar, 7. r.

9. 2. 2026 smo se učenci 7. r. odpravili v Novo mesto v knjižnico Mirana Jarca. Tam smo si jo ogledali in pogledali filmček o bontonu v knjižnici in dobili knjigo *Orientacisti - škorpionov pik*, ki jo je napisala Nina Mav Horvat. Bilo je zanimivo in poučno.

Lana Obrstar, 7. r.

V ponedeljek, 9. 2. 2026, smo odšli v knjižnico Mirana Jarca v okviru projekta Rastem s knjigo. Najprej so nam razkazali knjižnico, nato smo odšli v prostor, kjer smo izvedeli, kako se obnašati v knjižnici in dobili smo knjigo Orientacisti - škorpionov pik. Malo smo se pogovorili o knjigi.

Dan mi je bil všeč.

Julija Gregorčič, 7. r.

V okviru projekta Rastem s knjigo smo 9. 2. 2026 odšli v knjižnico Mirana Jarca, ki velja za eno najlepših knjižnic na svetu. Najprej so nam predstavili knjižnico, potem pa smo si ogledali film o bontonu v knjižnici. Potem smo dobili knjigo Orientacisti. Nato so nam predstavili pametno omaro. Dan mi je bil všeč. Imeli smo se lepo.

Nejc Papež, 7. r.

TEKMOVANJE V KOŠARKI 3x3

V sredo, 13. 5. 2026, smo se odpravili v Novo mesto v športno dvorano Marof. Zjutraj smo pojedli zajtrk in se opravili s šolskim kombijem. Vožnja je bila zelo prijetna. Na poti je bila nevsakdanja stvar. Morali smo narediti reševalni pas za reševalce.

Ko smo prišli v dvorano, nam je bilo zelo neprijetno, ker so bili vsi večji in starejši od nas. V garderobi smo se zabavali s šolo Brezovico pri Ljubljani. Prišel je trenutek, ko smo morali priti na igrišče. Tam so nam razložili vsa pravila. Pričela se je prva tekma, dogajala se je na polju 1 proti Metliki. Bili smo vsi napeti in nismo se dobro počutili. Tudi če smo izgubili, smo se zabavali in se trudili. Potem je bilo malce premora. Pričela se je druga tekma. Ta tekma je bila najtežja, ker smo imeli za nasprotnike zelo močne in velike fante. Nekdo od njih nam je tudi zabil koš. Igrali smo proti Grosuplju. Čakala pa nas je tekma proti Kočevju, ta tekma nam je bila najbolj všeč, ker nam je šla najbolje. Filip, ki trenira v Kočevju, je fante tudi poznal in se tudi pozabaval z njimi. Ker smo vse tekme zgubili, se nismo uvrstili naprej. Zato smo se odpravili proti šoli. Hvala vsem učencem, ki so nama spekli palačinke. Tekmovanja sta se poleg naju udeležila še Oskar Nose in Nejc Papež. Nato smo pojedli kosilo in se odpravili na košarko na trening v šoli.

Anže Hočever in Filip Zobec, 6. r.

NOČ V ŠOLI

22. 5. 2026 je na OŠ Prevole po šoli potekala noč v šoli. Po prevozu smo počakali na igrišču, kjer so nam 4 učitelji predstavili urnik. Najprej smo se ulegli na travnik, kjer smo si predstavljali, kar nam je učiteljica opisovala. Nato smo se dali v skupine in so nam razdelili tablice. Po skupinah smo šli po vasi in slikali okolico. Nato pa smo prišli v šolo in naredili posnetke. Potem sta odšli dve skupini po palice za peko hrenovk, vmes pa so druge skupine pripravile kurišče. Pred večerjo nas je čakal še kviz. Ko smo pojedli, se je že začelo temniti in smo odšli v šolo. Tam smo igrali družabne igre in se pogovarjali. Nato je nastopil čas za iskanje zakladov. Po iskanju pa smo se šli skrivalnice. Potem pa smo se uredili in odšli spat. Zjutraj smo se zbudili ob 7. uri in pospravili vse učilnice, nato pa smo odšli na zajtrk. Po zajtrku smo šli ven in čakali na starše, ki so nas prišli iskat.

Bilo je zelo zabavno in z veseljem bi to še enkrat ponovili.

Lana Obrstar in Eva Konte, 7. r.

OBISK KOMUNALNEGA DELAVCA

V petek, 22. 5. 2026, nas je prišel obiskat komunalni delavec David. Bil je zelo prijazen. Govoril nam je o svojem poklicu in o svojem življenju. Izvedela sem, da je opravljanje poklica komunalnega delavca zelo pomemben za naš planet, saj bi bil svet brez njih onesnažen. David se ukvarja tudi s slikanjem in igra kitaro. Pokazal nam je nekaj svojih umetnin. Res zelo so bile lepe. Ves prostor je bil zapolnjen z različnimi pikicami različnih velikosti in različnih barv. Te slike so mi bile čudovite. Kmalu je bilo konec ure in morali smo

se mu zahvaliti in dati darilo. Od Davida sem izvedela veliko zanimivih stvari.

Taja Papež, 5. r.

Na Osnovno šolo Prevole je konec meseca maja prišel komunalni delavec. Na začetku se nam je predstavil in povedal več o svojem poklicu.

Pokazal nam je pet vrst zaščitnih rokavic (zimske, poletne, dežne ...) in dvoje vrst očal (sončna in zaščitna). Povedal nam je nekaj zgodb o tem, kaj vse je že našel v zabojniku. Najbolj me je presenetila najdba kitare, muce in denarja. Povedal je, da ima zelo rad risanje. Najraje slika na platno. Najdeno kitaro pa je porisal s pikicami. Vsi smo bili presenečeni, ko nam je pokazal nekaj svojih gibalnih spretnosti. Naredil je moško in žensko špago. Ko se je poslavljajal, nam je povedal, na katerih družbenih omrežjih objavlja posnetke, povezane s svojim delom.

Obisk smetarja mi je bil zelo všeč, saj sem spoznala veliko zanimivih stvari. Z veseljem bi spoznala še kakšno drugo predstavitev poklica.

Zala Fabjan, 5. r.

OBISK VASI SMUKA

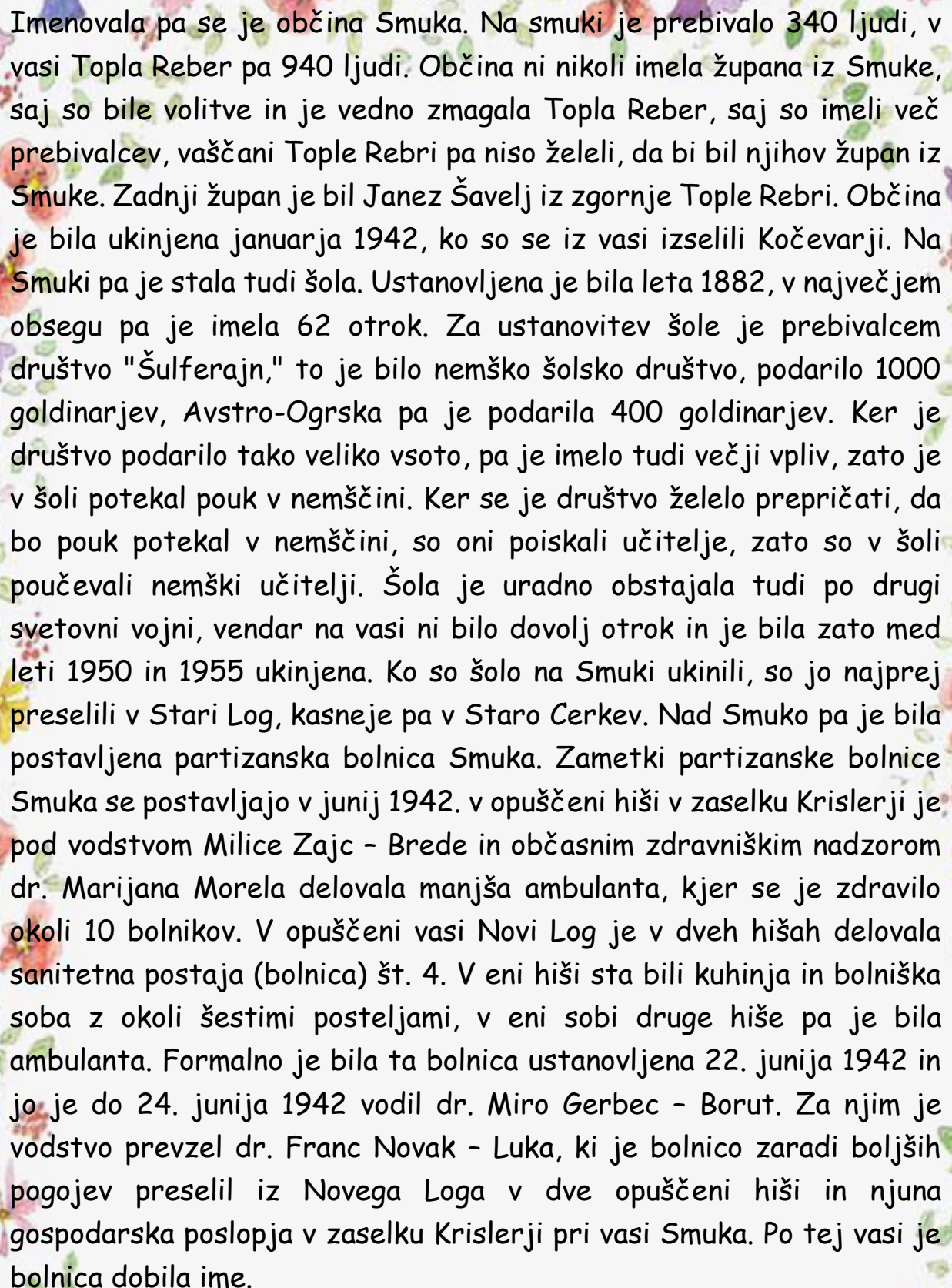
Predstavitev vasi Smuka

Smuka je naselje v občini Kočevje, ki leži na 447 metrih nadmorske višine. Pred drugo svetovno vojno so tu živeli predvsem Kočevarji oz. kočevski Nemci. Danes je kraj bolj znan med pohodniki, kolesarji, lovci in tistimi, ki so zaradi radarja plačali kazen. 😊

V bližini so tudi ostanki starih kočevarskih naselij, gozdne poti, kraške jame in seveda divje živali, kot so medvedi, jeleni, košute ...

Kočevski Rog nasploh velja za eno najbolj gozdnatih in skrivnostnih območij v Sloveniji. Tam je res drugačen občutek kot v večini slovenskih vasi — zelo mirno, skoraj "odrezano od sveta".

Vas je nastala 21. januarja 1614. Ustanovilo jo je 9 kmetov iz Starega Loga, ko so dobili dovoljenje grofice Elizabete Blagajske, da izsekajo gozd, naredijo njive in se naselijo. Da so se lahko tukaj naselili, so morali plačevati dajatve. Postavili so 9 hiš, davek za 1 hišo pa je znašal 1 goldinar in 30 krajcarjev, kar bi bilo danes približno 40 evrov. Seveda so morali opravljati tudi tlako 10 dni dela z roko in 10 dni dela z živino v gradu Fridrihštajn. Delo z roko je pomenilo, da je moral nekdo od hiše in tam okopavati, kositi ali žeti, delo z živino pa je pomenilo, da je moral prav tako nekdo od hiše in 10x letno, ko so bili poklicani, priti z vozom in vprego. Poleg tega pa so morali tudi pripeljati vola ali konja in z njim orati ali voziti drva. Ko so se kmetje naselili med leti 1640 in 1650, so postavili tudi cerkev sv. Roka, za katero je bil značilen lep lesen poslikan stop. Cerkev se šteje tudi kot kulturni spomenik. V cerkvi je bil oltar sv. Roka (tu, kjer so danes ostanki), oltar sv. Miklavža oz. sv. Nikolaja (na severu), ki je bil postavljen leta 1695, in oltar sv. Antona Puščavnika, ki pa je bil postavljen le leto kasneje, torej leta 1696. Leta 1826 so na Topli Rebri ustanovili župnijo. Za Smuko so hoteli, da bi spadala pod to župnijo, vendar takratni prebivalci Smuke tega niso hoteli, saj so imeli grobove v Starem Logu. Smuka je bila tudi svoja občina od leta 1848 skupaj z župnijo spodnja Topla Reber.

Imenovala pa se je občina Smuka. Na smuki je prebivalo 340 ljudi, v vasi Topla Reber pa 940 ljudi. Občina ni nikoli imela župana iz Smuke, saj so bile volitve in je vedno zmagala Topla Reber, saj so imeli več prebivalcev, vaščani Tople Rebri pa niso želeli, da bi bil njihov župan iz Smuke. Zadnji župan je bil Janez Šavelj iz zgornje Tople Rebri. Občina je bila ukinjena januarja 1942, ko so se iz vasi izselili Kočevarji. Na Smuki pa je stala tudi šola. Ustanovljena je bila leta 1882, v največjem obsegu pa je imela 62 otrok. Za ustanovitev šole je prebivalcem društvo "Šulferajn," to je bilo nemško šolsko društvo, podarilo 1000 goldinarjev, Avstro-Ogrska pa je podarila 400 goldinarjev. Ker je društvo podarilo tako veliko vsoto, pa je imelo tudi večji vpliv, zato je v šoli potekal pouk v nemščini. Ker se je društvo želelo prepričati, da bo pouk potekal v nemščini, so oni poiskali učitelje, zato so v šoli poučevali nemški učitelji. Šola je uradno obstajala tudi po drugi svetovni vojni, vendar na vasi ni bilo dovolj otrok in je bila zato med leti 1950 in 1955 ukinjena. Ko so šolo na Smuki ukinili, so jo najprej preselili v Stari Log, kasneje pa v Staro Cerkev. Nad Smuko pa je bila postavljena partizanska bolnica Smuka. Zametki partizanske bolnice Smuka se postavljajo v junij 1942. v opuščeni hiši v zaselku Krislerji je pod vodstvom Milice Zajc - Brede in občasnim zdravniškim nadzorom dr. Marijana Morela delovala manjša ambulanta, kjer se je zdravilo okoli 10 bolnikov. V opuščeni vasi Novi Log je v dveh hišah delovala sanitetna postaja (bolnica) št. 4. V eni hiši sta bili kuhinja in bolniška soba z okoli šestimi posteljami, v eni sobi druge hiše pa je bila ambulanta. Formalno je bila ta bolnica ustanovljena 22. junija 1942 in jo je do 24. junija 1942 vodil dr. Miro Gerbec - Borut. Za njim je vodstvo prevzel dr. Franc Novak - Luka, ki je bolnico zaradi boljših pogojev preselil iz Novega Loga v dve opuščeni hiši in njuna gospodarska poslopja v zaselku Krislerji pri vasi Smuka. Po tej vasi je bolnica dobila ime.

Danes pa na tem mestu stoji ekološka kmetija AvarK.

Ana Novak, 8. r.

V četrtek, 28. maja, smo se odpravili učenci od 1. do 9. razreda na Smuko, kjer smo si gledali vas. Najprej smo si ogledali ekološko kmetijo AvarK. Nato smo se odpravili do obore, kjer so nam povedali, zakaj je nastala, in nato smo se odpravili proti vaškemu domu. Tam smo se ustavili in šli pogledat

lovca, ki ima zbirko živali, ki jih je nagačil. Nato smo se odpravili do Titove kočice, kjer smo rešili list in smo s tem ponovili, kaj smo se naučili. Ugotovili smo, da smo si kar dosti zapomnili. Zelo lepo mi je bilo, ko smo se pogovarjali o kmetiji AvarK.

Anže Dimic, 8. r.

V četrtek, 28. 5. 2026, so se vsi učenci naše šole odpravili na Smuko. Tam smo jih pričakali vsi učenci iz Smuke.

Na križišču smo povedali, kam vse se bomo odpravili, in na kratko razložili zgodovino vasi in po čem je znana. Nato smo se napotili proti prostoru, kjer sta včasih stali cerkev in šola. Maja Novak je povedala tudi nekaj o čebelah, jaz in Ana pa sva povedala še nekaj o živinoreji. Potem so lahko poskusili še domač med in smo bili kmalu na poti do prvega krmišča v obori. Potem smo šli proti začetni postaji in od tam

nadaljevali pot do Titove koč, kjer smo učence razdelili v 10 skupin in smo jim dali preverjanje, koliko so poslušali. Nobena skupina ni dosegla vseh točk. Po kratkem preverjanju smo se odpravili proti križišču, kjer je učence že čakal avtobus za v šolo.

Zelo mi je bilo všeč, ker so tudi moji prijatelji videli, kje živim.

Samo Novak, 6. r.

V četrtek, 28. 5. 2026, smo se vsi učenci šole odpravili na Smuko.

Zjutraj smo se odpravili v šolo.

Ko smo prišli, smo imeli zajtrk. Z avtobusi smo se odpravili in opazovali naravo. Ko smo prišli na Smuko, so nas že čakali učenci. Po

prihodu so prebrali nekaj povedi o zgodovini Smuke in smo šli že naprej.

Ustavili smo se pri kravah, pa smo jih malo pogledali in smo šli naprej do Novakovih pri križu, kjer je prej stala cerkev. Po branju o zgodovini

cerkve in predstavitvi kmetije Avark smo šli pred hišo Novakovih, kjer smo imeli predstavitev o čebelah in pripomočkih

za čebelarstvo. Tam smo dobili za poizkusiti malo njihovega domačega medu.

Odpravili smo se v nekdanjo oboro. Videli smo nekaj krmišč in kozolčkov, v katerih so bile shranjene bale sena. Ko so končali s predstavitvijo, smo se ustavili pri neki gospe, ki nam je dala sladkarije, vendar jih nismo dobili. Gospa nam je povedala svojo zgodbo.

Odšli smo do vaškega doma na stranišče in gledali smo motorje in avtomobile. Gospod nam je dovolil, da gremo pogledat

njegovo lovsko sobo. Notri so bile različne nagačene živali. Jeleni, trofeje, lisičje kože, volk, medved in veliko drugih.

Potem smo šli do Titove kočice in tam smo imeli kviz. Po kvizu smo se odpravili nazaj proti avtobusu in se odpeljali nazaj proti šoli. Ko smo prišli v šolo, smo imeli kosilo. Pojedli smo ga in šli ven igrat nogomet. Počakali smo prevoze in šli domov. Preživel sem lep dan.

Anže Hočevar, 6. r.

V četrtek je celo šolo čakala predstavitev Smuke. Jaz živim v tej vasi, zato sem bil poleg Sama in Ane voditelj.

Učenci in nekaj učiteljev so se z avtobusom pripeljali na

Smuko. Na začetku smo malce povedali o zgodovini Smuke. Priznam, da sem bil malce zmeden, ker si nisem predstavljal, kako bo vse potekalo. Takoj smo se peš odpravili proti Ekološki kmetiji Avark. Tam stanujeta tudi Ana in Samo. Na mestu, kjer je njihova hiša, je bila včasih šola. Blizu hiše pa je stala cerkev. O kmetiji sta več povedala Ana in Samo. Potem pa je mamica Ane in Sama predstavila še veliko o čebelah in imeli smo degustacijo medu. Čakala nas je daljša pot do krmišča v podrti obori. Tam smo malo opisali krmišče. Odpravili smo se proti vaškemu domu, kjer je stranišče. Šli smo še v lovsko sobo, kjer nam jo je lastnik malce predstavil. Še zadnja točka tega dne je bil pohod do Titove kočice in imeli smo še eno presenečenje.

Ko smo prišli do kočice, smo razkrili presenečenje. To je bil kviz, kako so poslušali. Vse skupine so imele dober rezultat. Vodiči nismo reševali kviza. Tako se je zaključila predstavitev Smuke.

Filip Zobec, 6. r.

POROČILO O IZVEDBI IZMENJEVALNICE OBLAČIL

Izmenjevalnica oblačil je na naši šoli potekala 24. 3. 2026 v sklopu materinske proslave. Dogodek smo letos organizirali že tretjič zapored, kar kaže na uspešno nadaljevanje projekta in vedno večjo prepoznavnost med udeleženci.

Pri izvedbi smo sodelovali šola in vrtec, letos pa se nam je prvič pridružilo tudi Kulturno društvo Hinje, ki prav tako aktivno spodbuja izmenjavo oblačil in trajnostne prakse. S tem smo še dodatno okrepili povezovanje v lokalni skupnosti ter razširili doseg projekta.

Poleg oblačil smo omogočili tudi izmenjavo igrač, kar se je izkazalo kot zelo dobrodošla novost. Otroci in starši so z veseljem sodelovali, izbor predmetov pa je bil pester in kakovosten.

Odziv udeležencev je bil zelo pozitiven. Dogodek je ponovno dokazal, da ima izmenjevalnica pomembno vlogo pri ozaveščanju o trajnostnem ravnanju, ponovni uporabi in zmanjševanju odpadkov. Obenem spodbuja solidarnost, medsebojno pomoč ter odgovoren odnos do okolja.

Posebej pomembno je poudariti tudi širši vidik tovrstnih aktivnosti. Tekstilna industrija sodi med največje onesnaževalce okolja na svetu, saj povzroča velike količine odpadkov, porabi ogromno vode ter prispeva k izpustom toplogrednih

plinov. Veliko oblačil konča na odlagališčih ali v sežigu, čeprav bi jih lahko ponovno uporabili. Z izmenjevalnicami zmanjšujemo potrebo po nakupu novih izdelkov, podaljšujemo življenjsko dobo oblačil in s tem aktivno prispevamo k zmanjševanju okoljskega odtisa.

Takšni dogodki imajo tudi pomembno vzgojno-izobraževalno vrednost, saj pri otrocih in odraslih krepijo zavedanje o pomenu recikliranja, ponovne uporabe in odgovorne potrošnje. S tem spodbujamo trajnostni način razmišljanja, ki je ključen za prihodnost našega planeta.

Projekt bomo tudi v prihodnje nadaljevali in nadgrajevali, saj prispeva k razvoju trajnostnih vrednot ter krepitvi skupnosti.

Mojca Gumilar,
vodja projekta

POROČILO O PROJEKTU PASAVČEK

Projekt Pasavček se v letošnjem šolskem letu počasi zaključuje. Tudi letos smo z različnimi dejavnostmi uspešno uresničevali njegov osnovni

namen - ozaveščanje otrok o pomenu varnosti v prometu.

Projekt smo začeli že na prvi šolski dan, ko smo v sodelovanju s policijo poskrbeli za večjo

varnost učencev na poti v šolo. Prisotnost policistov je bila pomembna tako z vidika varnosti kot tudi kot priložnost za pogovor z otroki o pravilnem in odgovornem vedenju v prometu.

Skozi celotno šolsko leto smo izvajali različne aktivnosti, povezane z ozaveščanjem o prometni varnosti. Poseben poudarek smo namenili pravilni uporabi varnostnega pasu, pri čemer smo večkrat izpostavili geslo »Red je vedno pas pripet«. Učence smo spodbujali, da to pravilo upoštevajo pri vsaki vožnji, ne glede na razdaljo.

Pomemben del projekta je bil namenjen tudi vidnosti v

prometu. Z aktivnostmi na temo »Bodi viden« smo otroke opozarjali na pomen uporabe odsevnih teles in svetlih oblačil, zlasti v jesenskih in zimskih mesecih, ko je vidljivost slabša.

Projekt Pasavček je tudi letos temeljil na dobrem sodelovanju med šolo, starši in zunanjimi institucijami, predvsem policijo. Skupaj smo prispevali k večji prometni varnosti in krepitvi odgovornega ravnanja otrok.

Ugotavljamo, da so učenci skozi projekt pridobili pomembna znanja in razvili večjo zavest o varnosti v prometu, zato bomo z dejavnostmi nadaljevali tudi v prihodnje.

Mojca Gumilar,
vodja projekta

POSLAVLJA SE GENERACIJA 2017-2026

Pa se malo spomnimo naših skupnih devet let. Ja, to ni tako malo. Je pa izredno majhno število učencev v razredu, verjetno najmanjše v zgodovini šole in če ne po drugem, se nas boste zapomnili po tem, po pravljici 3. Pa ni bilo vedno tako. No, naše število se je v bistvu kar spreminjalo in na koncu smo ostali le trije borci. Največ nas je bilo pet, in sicer v 1. in 3. razredu ter v prvi polovici 4. in 6. razreda.

Večino teh let smo imeli prijateljske odnose, stali smo drug drugemu ob strani, se podpirali in si pomagali. Kdaj smo bili tudi naporni, naša največja težava pa je bila naša pasivnost v razredu in glede tega so naši starši dobili največ pripomb in opozoril s strani učiteljev.

No, to se je malenkost spremenilo šele letos. Očitno smo le malo dozoreli. Vsem nam je pa najbolj ostal v spominu sedmi razred, saj smo dobili nekaj novih učiteljev, s katerimi smo stkali dobre odnose. No, da smo samo trije, je imelo nekaj plusov, pa tudi precej minusov.

In v tem pogledu bo za nas naslednje leto prava pustolovščina. Slabe plati tako malega razreda so, da nismo nikoli mogli plonkati, ves čas je bil vsak izmed nas pri pouku izpostavljen in posledično smo morali res delati pri urah in nikoli nismo mogli zabušavati. So pa seveda tudi plusi. Veliko bolj smo se lahko povezali, se spoznali, prej smo predelali učno snov in učitelji so se nam lahko bolj posvečali. To bomo naslednje leto zagotovo pogrešali, seveda se pa zelo veselimo novega začetka.

Maj Horvat, Polona Jaklič in Tajda Lucija Muhič, 9. r.

UTRINKI IZ GARDALANDA

TAJDA LUCIJA MUHIČ

Tajda je preprosto kmečko dekle, ki je že od malega navajeno trdega dela. Odraščala je na manjši kmetiji, kjer je vedno z veseljem pomagala, še posebej pri delu z živalmi. Najbolj jo veselijo krave, saj jo delo z njimi pomirja in osrečuje. Užitek najde tudi v pravih kmečkih opravilih, kot so koline, kjer se vedno kaj dogaja in nikoli ni dolgčas. Je trmasta in delavna oseba, kar ji pogosto pomaga, da ne obupa, tudi ko stvari niso lahke. Rada ima občutek, da nekaj naredi sama in da za sabo

pusti opravljeno delo. Čeprav si je včasih predstavljala, da bo svojo pot nadaljevala na kmetiji ali na veterini, se je odločila za drugačno smer. Šolanje bo nadaljevala na srednji strojni šoli v smeri mehatronike, saj jo zelo zanimajo 3D-risanje, modeliranje, programiranje ter delovanje robotov in različnih strojev. Veseli jo ustvarjanje in raziskovanje, kako stvari delujejo. Šola sicer ni njen najljubši kraj in najraje gre domov, kjer je v svojem okolju. Prosti čas najraje preživlja zunaj, na sprehodih ali med živalmi, kjer se najbolje sprosti. Zelo rada se družijo tudi s prijateljico, s katero vedno ušpičita kaj zabavnega, tudi če to pomeni, da ob dveh zjutraj lovita žabe. Med ljudmi, ki jih ne pozna dobro, je sprva tiha in zadržana, vendar se v dobri družbi hitro sprosti. Med prijatelji pa je zgovorna, nasmejana in vedno pripravljena na šalo. Najbolj jo osrečuje družba prijetnih ljudi in preprosti, iskreni trenutki. O prihodnosti še nima natančnih načrtov, saj jo vodi življenjski slogan »you only live once«, kar pomeni, da živimo samo enkrat.

MAJ HORVAT

Maj je mirna dušica, s katerim ni bilo nikoli težav. Uživa v vožnji s kolesom in motorjem ter v sprehodih po gozdu, saj ga narava zelo sprošča. Rad preživlja čas na svežem zraku, kjer lahko združi gibanje in raziskovanje okolice. Poleg tega rad doma pomaga pri različnih delih, saj ima občutek, da se ob tem veliko nauči. Sprošča se tudi ob ustvarjanju. Najraje riše z navadnim svinčnikom, ker mu ta način omogoča natančnost in izražanje detajlov. Njegov najljubši motiv za risanje so vozila, saj ga zanimajo že od malih nog. V šoli ima najraje športno vzgojo in računalništvo. Šport mu je blizu, saj se z njim ukvarja tudi v prostem času, krajši čas pa je treniral tudi atletiko, kar mu je pomagalo razviti vztrajnost in disciplino. Računalništvo ga zanima zaradi tehnologije in ustvarjanja v digitalnem okolju. Kljub temu ne mara hoditi v šolo, saj mu učenje in opravljanje domačih nalog povzročata največ težav. Včasih mu zmanjka motivacije ali pa se težko zbere. V prihodnosti bi rad doživel čim več zanimivih stvari. Ena izmed njegovih želja je, da bi preizkusil skok s padalom, saj ga privlačijo adrenalinske izkušnje. Prav tako bi rad z motorjem potoval po različnih državah in spoznaval nove kraje ter ljudi. Iz osnovnošolskih let so mu najbolj ostale v spominu šole v naravi, kjer smo se vozili s kolesi, igrali različne igre in preživljali čas skupaj. To so bili trenutki, ko smo se najbolj povezali. Osnovno šolo si bo zapomnil tudi po našem velikem razredu. Srednjo šolo bo obiskoval v Šolskem centru Novo mesto na programu tehnik oblikovanja, saj ga ustvarjanje, oblikovanje in izdelovanje različnih predmetov zelo zanima. Verjame, da bo tam lahko razvijal svoje spretnosti in pridobil nova znanja.

POLONA JAKLIČ

Polona je razigrano in nasmejano dekle, ki vso svojo vztrajnost usmerja v doseganje zadanih ciljev. Rada hodi na pohode in krajše sprehode, igra igrice na PlayStationu ter se družijo s prijatelji. Zelo dobro se znajde tudi za kuhinjskim pultom in s kuhalnico v roki, saj rada peče. Njeno najljubše pecivo je bananin kruh, od vse hrane pa najbolj obožuje kebab, najraje tistega, ki ga naredi njen oči. Izpod maminih rok pa z velikim užitkom poje mesni burek. Dolgo časa je trenirala gimnastiko, ki je še vedno njen najljubši šport, prava mojstrica pa je v stoji in špagah. Rada ima tudi živali, vendar ne vseh, saj se žuželk zelo boji. Učenje ji nikoli ni bilo ravno najljubše in priznava, da ji je bilo včasih težko sedeti za zvezki. Veliko raje ima delo z ljudmi, še posebej z otroki, zato bo šolanje nadaljevala v Novem mestu na smeri predšolska vzgoja. Je zelo komunikativna oseba in zna dobro poslušati, zato si želi, da bi v prihodnosti pomagala ljudem, se z njimi pogovarjala o njihovih težavah in jim poskušala pomagati z nasveti. Vseh devet let osnovne

šole ji bo ostalo v lepem spominu, še posebej ure matematike, ko smo se znali tudi pošteno nasmejati, ko učiteljica ni gledala. Prizna pa, da je v šoli vedno najbolj čakala na malico in kosilo. Najraje je v šolo prihajala v trenirki in puloverju, saj je tako lažje preživela dolgih sedem ur. Ko odraste, si želi prepotovati čim več sveta in preizkusiti čim več adrenalinskih izzivov. Želi si tudi imeti družino, vendar ne več kot treh otrok. Doma pa bi zelo rada imela tudi majhnega, čisto svojega pritlikavega mavričnega zajčka. Njena najljubša barva je seveda roza - »pink forever«!

VALETA - 11. 6. 2026

ZAHVALA SPONZORJEM

Ob zaključku osnovnošolskega obdobja se iskreno zahvaljujemo vsem sponzorjem, ki ste s svojo podporo pomagali pri organizaciji valeta - Zavarovalnici Triglav, Krki d. o. o. in pekarni Don don.

Vaša pripravljenost pomagati, prispevati sredstva, izdelke ali storitve je pomembno prispevala k temu, da smo lahko pripravili lep in nepozaben zaključek naše osnovnošolske poti. S svojo podporo ste pokazali, da vam ni vseeno za mlade in za skupnost, v kateri živimo.

Hvala za vaše zaupanje, sodelovanje in velikodušnost. Skupaj smo ustvarili prijeten dogodek, ki nam bo ostal v lepem spominu.

Iskrena hvala!

Učenci 9. razreda

PRIZNANJA IN DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV

LOGIČNA POŠAST

Priznanje na šolskem tekmovanju:

Zala Fabjan, 5. r.

Samo Novak, 6. r.

Mark Rozman, 6. r.

Bronasto priznanje:

Oskar Novak, 5. r.

Oto Obrstar, 5. r.

Taja Papež, 5. r.

Ela Fabjan, 6. r.

Lana Novak, 6. r.

Filip Zobec, 6. r.

Eva Konte, 7. r.

Filip Šišič Konte, 7. r.

Anže Dimic, 8. r.

Nika Hočevan, 8. r.

Ana Novak, 8. r.

Žiga Obrstar, 8. r.

Polona Jaklič, 9. r.

Tajda Lucija Muhič, 9. r.

LOGIČNA POŠAST

Priznanje na državnem tekmovanju

Lana Novak, 6. r.

Eva Konte, 7. r.

Ana Novak, 8. r.

Tajda Lucija Muhič, 9. r.

Zlato priznanje na državnem tekmovanju

Oskar Novak, 5. r.

FIZIKA

Priznanje Čmrlj:

Ana Novak, 8. r.

Maj Horvat, 9. r.

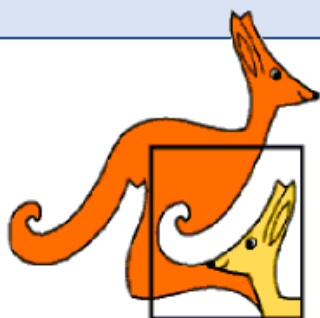
Bronasto Stefanovo priznanje:

Ana Novak, 8. r.

MATEMATIKA

Priznanje Kenguru:

Zarja Fabjan, 1. r.
Noel Papež, 1. r.
Danijel Ivkovič, 2. r.
Žiga Dimic, 2. r.
Jan Mirtič, 3. r.
Luka Obrstar, 4. r.
Oskar Novak, 5. r.
Oto Obrstar, 5. r.
Samo Novak, 6. r.
Ela Fabjan, 6. r.
Eva Konte, 7. r.
Ana Novak, 8. r.
Polona Jaklič, 9. r.

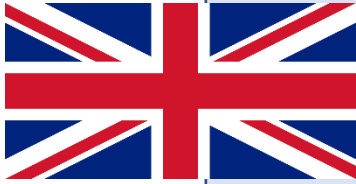
SLOVENŠČINA

Cankarjevo priznanje:

Lara Novak, 4. r.
Maša Papež, 4. r.
Taja Papež, 5. r.
Filip Zobec, 6. r.
Eva Konte, 7. r.
Nika Hočevar, 8. r.

Cankarjevo bronasto priznanje:

Nika Hočevar, 8. r.

ANGLEŠKI JEZIK

Šolsko priznanje:

Jan Škufca, 6. r.

Eva Konte, 7. r.

Leon Obrstar, 7. r.

Lana Obrstar, 7. r.

Oskar Nose, 7. r.

Bronasto priznanje:

Ana Novak, 8. r.

Tajda Lucij Muhič, 9. r.

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA

1., 2. in 3. r. so bralno značko opravili v sklopu pouka.

4. r. - Val Novak

5. r. - Taja Papež, Zala Fabjan

6. r. - Samo Novak, Lana Novak

7. r. - Eva Konte, Lana Obrstar

8. r. - Ana Novak, Nika Hočevar

BRALNA ZNAČKA

BRALNA ZNAČKA

1. r. - Ema Fabjan, Zarja Fabjan, Marko Ivkovič, Lara Lovše, Nejc Papež, Noel Papež, Tjaša Papež, Tevž Pečjak
2. r. - Jure Fabjan, Nastja Gregorčič, Žiga Dimic, Mija Novak, Izak Konte, Ines Kmet, Žak Pečjak, Ajda Konte, Neža Zavodnik, Danijel Ivkovič
3. r. - Filip Fabjan, Marcel Kovač, Jan Mirtič, Staš Papež, Vid Zore
4. r. - Lara Novak, Val Novak, Luka Obrstar, Maša Papež, Naja Škufca, Nej Turk, Maša Zore
5. r. - Žan Dimic, Taja Papež, Ožbej Turk, Oskar Novak, Oto Obrstar, Zala Fabjan, Brin Horvat, Lovro Špiler
6. r. - Anže Hočevan, Filip Zobec, Sofia Škufca, Samo Novak, Lana Novak, Tibor Fabjan, Mark Rozman
7. r. - Oskar Nose, Nejc Papež, Eva Konte, Lana Obrstar
8. r. - Ana Novak, Nika Hočevan
9. r. - Maj Horvat

Zlati bralni značkar:

Maj Horvat

NAŠI NAJMLAJŠI

PRIREDITEV OB MATERINSKEM DNEVU - POKLON MAMI

V dvorani se je ob materinskem dnevu odvila čudovita prireditev, ki je združila otroke vrtca Prevole, učence Osnovne šole Prevole, njihove družine in ostale krajanje. Dogodek, ki sta ga povezovala osnovnošolca, je bil prežet s toplino, iskrenimi čustvi in otroško razigranostjo.

Že uvodni pozdrav je poudaril pomen mam in vseh žensk, ki s svojo skrbjo, ljubeznijo in toplino bogatijo naša življenja. Poseben čar prireditvi so dala simbolna srca na odru - vsako otroško srce, namenjeno eni mami, kot izraz edinstvene in neponovljive vezi med njima.

Program je bil raznolik in vsebinsko bogat, saj so se na odru prepletali petje, ples, recitacije in dramski prizori. Nastopajoči vseh starosti - od najmlajših vrtčevskih otrok do učencev višjih razredov - so skozi svoje nastope izražali hvaležnost, ljubezen in povezanost v družini. Dogajanje je ustvarilo prijetno, sproščeno vzdušje, ki se je dotaknilo prav vsakega obiskovalca.

Ob zaključku sta zbrane nagovorila ravnatelj in župan ter poudarila pomen sodelovanja med vrtcem, šolo in družino. Vsaka odrasla obiskovalka je že ob prihodu prejela skromno darilo - sladkorni piling za roke, ki so ga pripravile vzgojiteljice vrtca.

Po prireditvi je bila organizirana še izmenjevalnica oblačil v sodelovanju z OŠ Prevole in s Kulturnim društvom Hinje.

Dogodek je še enkrat potrdil, kako pomembni so skupni trenutki, povezovanje generacij ter spodbujanje otroške ustvarjalnosti. Predvsem pa je bil lep poklon vsem mamam - za njihovo ljubezen, skrb in neprecenljivo vlogo v življenju otrok.

Prireditev je pripravila in organizirala vzgojiteljica Urška Fabjan.

Foto in zapis Urška Fabjan

IZLET NA DVOR

V petek, 22. maja, smo se skupina Cofki z avtobusom odpeljali na Dvor. Že vožnja je bila za otroke pravo doživetje, saj avtobus ni nekaj, kar doživimo vsak dan.

Obiskali smo knjižnico v podružnični šoli Dvor, kjer nas je knjižničarka prijazno

sprejela in nam predstavila veliko zanimivih knjig. Pokazala nam je tudi največjo in najtežjo knjigo - Slovar slovenskega knjižnega jezika, ki jo bomo razumeli, ko bomo nekoliko starejši. Otroci so z navdušenjem raziskovali knjige z zavihki in zvočne knjige, ki

vedno skrivajo kakšno presenečenje.

V knjižnici smo prisluhnili zgodbi o Mišku in miški, ki jo je napisala Anja Štefan, s čudovitimi ilustracijami pa obogatila Jelka Reichman. Knjižničarki smo v zahvalo zapeli nekaj pesmic. Izposodili smo si tudi knjige o travniku in metuljih, saj nas narava v tem času še posebej navdihuje.

Po obisku knjižnice smo se odpravili tudi na otroško igrišče, kjer smo se aktivno razgibali in preizkusili zanimiva igrala. Polni vtisov smo se nato vrnili v vrtec.

Izlet je bil kratek, a poln novih doživetij, raziskovanja in veselja – prav takšen, kot ga imajo Cofki najraje.

Irena Novak, pom. vzgojiteljice